

GOLA (5) sb f

L sg goli (5).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Otwarta, goła przestrzeń; apertum, propatulum Cn (2) :

Wyrażenie przyimkowe: »na goli« = na zewnątrz, poza czymś; na widoku; in aperto, in promptu Cn (5): Bo głowá tonie w morzu/ nogi ma ná goli KochPhaen 22.

*~ Zwrot: »zostać na goli« (1): gdyż fie żadną miarą, żadnym obyczáiem nie zmieści, áni wybuduie wŕzytká máteria Státutowa, zoftáne iey sílá ná goli, y nie bédźie fie rzecz po łzwie prólá. SarnStat *6.*

[Szereg: »na goli i na jaśni«: NApierwey to rozumieć mamy/ że przyrodzenie łamo wielki wzgląd á wielką bacznóść miáło ná ciáálá náfze/ bo twarz náfze/ y infze wŕzytko náfze wyobráżenie/ ktore iedno vcźciwą ofobę mieć miáło/ to nágoli y náiaśni poštáwiło. CiceroKosz 66 (Linde).] ~

W przen (3) :

Zwrot: »zosta(wa)ć (się) na goli« [szyk zmienny] (3): TYch iuż nam práwie máło zoftáło ná goli/ Iedne zbito á drudzy pomárli w niewoli. PaprPan Zv; bo tym obyczáiem zoftoi się ná goli oná roftropność [Hinc enim prudentia itta existet] ModrzBaz 8; SarnStat 549.

ZZa